

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa L. S. i B. W. S.
przeciwko S. Spółce Akcyjnej w W.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 lutego 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki B. W. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 września 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 7 500
(siedem tysięcy pięćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania wobec wykazania przez skarżącego, że sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierza w ten sposób do

zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnić przypisanie jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 września 2018 r. powódka B. W. S. oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na podstawach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącą przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych wymogów nie spełniła skarżąca powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Uzasadnienie wniosku oparła bowiem wyłącznie na ogólnej konstatacji, że za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej przemawiają wszystkie zarzuty naruszenia przepisów postępowania, które zostały zawarte we wniesionym środku zaskarżenia. Takie ujęcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej jest wadliwe pod względem konstrukcyjnym. Skarżąca powinna w części skargi obejmującej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania wskazać jakim konkretnym przepisom w sposób oczywisty uchybił Sąd drugiej instancji oraz wywieść na czym w jej ocenie owa „oczywistość” naruszenia przepisów się wyrażała (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2019 r., III CSK

307/18, nie publ.; oraz z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.). Uchybienie tym wymaganiom nie pozwala na uznanie, że występowała przyczyna uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania określona przez art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie jest bowiem rolą Sądu Najwyższego, aby ten – w oparciu o całość zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej – samodzielnie uzupełniał, i tym samym zastępował profesjonalnego pełnomocnika w konstruowaniu argumentacji mającej przemawiać za zasadnością przyjęcia do rozpoznania wniesionego środka zaskarżenia z powołaniem się na jego oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Wbrew stanowisku strony skarżącej w sprawie nie zachodziła również przesłanka uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej w postaci nieważności postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Bezzasadne są bowiem zawarte w skardze kasacyjnej wywody pełnomocnika skarżącej o występowaniu zmian podmiotowych po stronie pozwanej, które w jego ocenie prowadziły do nieważności postępowania. Z pełnego odpisu z rejestru przedsiębiorców KRS wynika, że pozwany w toku postępowania zmienił jedynie firmę z „B.” S.A. na „S.” S.A. Bezzasadny jest więc zarzut nieważności postępowania uzasadniony tym, że pozwany B. S.A. nie istniał, skoro podmiot ten istniał, ale jedynie zmienił nazwę, co Sąd drugiej instancji uwzględnił, prostując oczywistą omyłkę w swoim wyroku dotyczącą nazwy pozwanego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, 108 § 1, 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.

aj